

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 334/09-

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z. spol. s r. o., D. zastúpenej advokátom Mgr. R. V., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 42/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z. spol. s r. o., odmieta ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. augusta 2009 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., spol. s r. o., D. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokáta Mgr. R. V., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 42/2008.

Sťažovateľka namieta porušenie označených práv najvyšším súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžo 42/2008, v ktorom preskúmaval jej odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 S/7/2007 z 21. novembra 2007 vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského lesného úradu v Žiline, č. j. A/2007/00263/BOR z 21. marca 2007 a po preskúmaní rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľka argumentuje tým, že najvyšší súd *„nedal za pravdu sťažovateľovi, ktorý argumentoval tým, že vada správneho aktu - Originálneho rozhodnutia bola tak závažná, že žalobca je presvedčený, že Rozhodnutie bolo nulitným právnym aktom, nakoľko neobsahovalo správne označenie adresáta, ani správnu prvú časť obchodného mena, ani správnu časť označenia obchodnej formy spoločnosti (skratka spol. s.r.o. neexistuje), a neobsahovalo ani uvedenie identifikačného čísla právnickej osoby (ICO) a jediný údaj, ktorý bol správny bola adresa adresáta správneho aktu a to všetko pri existencii 17-tich subjektov, ktorých názov obsahuje slovo Zenit v rôznych obmenách. Na pojednávaní sťažovateľ prirovnal označenie adresáta v Originálnom rozhodnutí k situácii, keď by adresát správneho aktu - fyzická osoba bol identifikovaný iba bydliskom a mal by uvedené nesprávne meno a aj nesprávne priezvisko a tiež by nebol identifikovaný dátumom narodenia, kedy by sa v prípade fyzickej osoby podľa sťažovateľa bezpochoby jednalo o nulitný právny akt.*

Takýmto postupom sa Porušovateľ v prípade sťažovateľa odchýlil od reálneho naplnenie svojej úlohy garanta zákonnosti rozhodnutí v rámci správneho súdnictva, opomenúc sťažovateľov poukaz na to, že nulita správnych aktov nie je len teoretickoprávna záležitosť, ale sa aj reálne premietla v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR v prípadoch Rs 108/1999 a 6 Sž 99/00, v ktorých Najvyšší súd rozhodol, že v prípade rozhodnutia, ktoré obsahuje označenie neexistujúceho subjektu sa jedná o (neexistujúci) nulitný právny akt a tiež rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe 6 As 102/95. Sťažovateľ sa domieva, že Porušovateľ mal riadne posúdiť predmetný prípad a neuspokojiť sa v plnom rozsahu s

argumentáciou Krajského súdu s odvolaním sa na skutočnosť, že nulita správneho aktu je len teoreticko-právny pojem, ktorý nemá oporu v správnom poriadku.“.

Sťažovateľka uvádza, že podala podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu najvyššieho súdu (21. mája 2009), ale tento bol odmietnutý listom z 9. júna 2009.

Sťažovateľka je toho názoru, že vec patrí do právomoci ústavného súdu. Domnieva sa, že výklad a aplikácia zákonov najvyšším súdom v predmetnom prípade popreli účel a význam noriem správneho práva, ktoré požadujú na platnosť individuálneho správneho aktu (správne rozhodnutie) určité náležitosti, ktoré však relevantne správne rozhodnutie neobsahovalo.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti Z. spol. s r.o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6Sžo 42/2008 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo 42/2008 zo dňa 01.04.2009 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť spoločnosti Z., spol. s r.o. trovy právneho zastúpenia vo výške 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur sedemdesiat centov) na účet advokáta do 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 42/2008 z 1. apríla 2009 došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Skôr, než môže ústavný súd pristúpiť k prerokovaniu sťažnosti a rozhodnúť vo veci samej, musí preskúmať, či sú splnené všetky formálne podmienky ustanovené pre sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde

neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Z obsahu spisu vyplýva, že 9. júna 2009 bol právnenému zástupcovi sťažovateľky doručený prípis Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorým odložila podnet sťažovateľky na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 42/2008 z 1. apríla 2009.

Z uvedeného možno vyvodiť, že sťažovateľka považuje podanie podnetu generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) na podanie mimoriadneho dovolania za právny prostriedok ochrany, ktorý zákon na ochranu jej základných práv a slobôd účinne poskytuje a ktorý bola povinná vyčerpať v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde predtým, ako podala sťažnosť ústavnému súdu.

Zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v § 243e a nasl. OSP. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi. To znamená, že nejde o základné právo sťažovateľky, ktoré by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd poukazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi (§ 243e až § 243j OSP) nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) prípustnosti sťažnosti podanej ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a na takýto podnet nemožno preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu prihliadať (mutatis mutandis I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03 a iné).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie,

a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05).

Z toho zároveň vyplýva, že lehota na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku začala v okolnostiach daného prípadu plynúť nadobudnutím jeho právoplatnosti, k čomu podľa zistenia ústavného súdu muselo dôjsť pred podaním podnetu, t. j. pred 21. májom 2009, a nie doručením jej odpovede generálnej prokuratúry z 9. júna 2009. Keďže sťažovateľka doručila ústavnému súdu sťažnosť proti označenému rozsudku najvyššieho súdu 10. augusta 2009 (na poštovú prepravu bola podaná 7. augusta 2009), stalo sa tak zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Ústavný súd sa preto meritórnym preskúmaním opodstatnenosti námietok sťažovateľky uvedených v sťažnosti už nezaoberal a vzhľadom na odmietnutie sťažnosti nerozhodoval ani o jej ďalších procesných návrhoch uplatnených v návrhu na rozhodnutie vo veci samej.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2009